

In Subud

De Boodschapper

1973 – 1987

Rachel Otto

Opgedragen aan Bapak

en Ibu Rahayu

Met dank aan

Andrea voor het ontwerp van de omslag en de pasfoto

Joke voor het redigeren van de tekst

Astrid voor het nalezen

Wisma Subud Archives voor hun vriendelijk support

Informatie / contact

www.subud.com

www.subud.nl

Aanbevolen literatuur:

Autobiography ISBN 1 869822 07

An Extraordinary Man via Subud.com/ SPI

The Story of My Life via Subud.com/ SPI

Journey beyond the Stars ISBN 0 7316 3723 2

History of Subud via Subud.com/ SPI

Susila Budhi Dharma ISBN 1 869822 74 9

ISBN 9789402142945

1^e druk december 2015

Woord Vooraf

De stem zei: 'Write down your experiences in Subud.' (Schrijf je ervaringen in Subud op!)

Verbaasd geef ik gehoor aan de innerlijke oproep en begin ermee. Dan overvallen me twijfels, die me onzeker maken: waarom zou ik erover moeten schrijven? Juist ik, die betreffende Subud een onstuitbare idealist is, die volledig subjectief beschouwt omdat principieel Subud het belangrijkste in mijn leven is? Natuurlijk, voor mij is Subud Het LICHT in deze wereld. Dus, denk ik, waarom niet iemand anders laten schrijven, iemand met een kritische blik, iemand die vanuit een neutrale positie veilig op het 'gladde ijs' van geestelijke ervaringen kan bewegen?

Tenslotte kan ik er niet meer omheen. Telkens weer werd ik geroepen, de laatste keer hoor ik nog precies, het was 13 maart 2014. Een vriendelijke stem in mij die me indringend heeft gevraagd het schrijven vooral niet te vergeten. En nu moet ik doorzetten, want er werd immers speciaal voor mij zeer veel moeite gedaan om me in Subud te krijgen, recht tegen mijn gevoel in dat zoiets positiefs bestaat.

Toch blijkt schrijven ingewikkeld te zijn. Mijn grootste hindernissen hangen samen met mijn zwarte jeugdervaringen, want juist daar hoef ik het nu niet meer over te hebben. Om bij de kleur zwart te blijven, iedere kunstschilder weet dat tegen het donker het licht helderder wordt. Wellicht hangt het met mijn zwarte kindertijd samen dat er zo bijzondere gebeurtenissen te vertellen zijn. Nu ben ik hoogst dankbaar voor de zwart-witte levensweg die mij gegend werd.

Hopelijk zal mijn verhaal interesse in geestelijke ontwikkeling opwekken, daarom schrijf ik over mijn begin in Subud., hoe ik van wantrouwen in alles wat buitengewoon is, groeide naar vertrouwen in Gods leiding via de latihan kejiwaan, de geestelijke oefening van Subud. Ik wil laten zien hoe de latihan resulteerde in innerlijke rijkdom. Uiteraard valt een leven in Subud niet te vergelijken met een leven zonder, derhalve kan ik ook niet bewijzen dat ik daarom veranderd ben. Maar gelukkig ben ik in Subud niet de enige die ervaringen heeft, de lezers die al Subud-lid zijn, wil ik aanraden:

‘Vergeet je eigen ervaringen niet en deel ze met je medemensen!’

Rachel

De wens

Subud is waarschijnlijk het best bewaarde openbare geheim. Er wordt geen bekendheid aan gegeven en reclame wordt bewust vermeden. Ondanks wereldwijd circa 10.000 leden is het moeilijk te vinden. Hoe iemand Subud tegenkomt, verschilt van persoon tot persoon, daarom is het altijd weer leuk dezelfde vraag te stellen: 'Hoe ben jij bij Subud gekomen?'

Mijn verhaal begint ver terug in de tijd, in de Bondsrepubliek Duitsland, een vrieskoude novemberavond in 1973. Net geen 18 jaar, was ik na lange tijd weer eens op bezoek gegaan bij mijn vriendin van de lagere school. Haar vader was loodgieter, daarom werd zij naar de Mavo gestuurd en moest ik, als kind van een Diplom Ingenieur (directeur van de bouwafdeling bij een staalconcern) naar het gymnasium. Ik vond het volkomen onterecht, want zij was slimmer dan ik en kon veel beter leren. Maar je had meer verschillen. Zij en haar zuster hadden stapels stripboeken en later zelfs een eigen tv op hun kamer, bij mij thuis was zoiets onvoorstelbaar.

Bij binnenkomst waren ze aan 't kijken naar de massabruiloft van de Moon-sekte in een voetbalstadion ergens in Azië, de ceremonie werd geleid door een luid schreeuwende Koreaan, dr. Moon, de sekteleider. Ik kon mijn ogen niet geloven, op bevel van een krijsende vent trouwden duizenden bruiden en bruidegommen tegelijk. Een liefdeloze massavertoning, mijn afkeer was groot. Hierdoor getriggerd ontstond een heftige discussie, waarbij de zussen pittige vragen op elkaar afvuurden zoals: wat als deze man toch een profeet was zoals de bruidsparen kennelijk geloofden? En hoe zou een profeet er vandaag de dag uitzien? Kon het een vrouw zijn? Of zoals Jezus met lange haren en blote voeten in sandalen? Iedere hippie zag er tegenwoordig zo uit. Zou de komst van een eventuele tweede Jezus ons opvallen? Zou hij zich presenteren op tv? Zouden we überhaupt iemand kunnen geloven als een profeet